လရောင်ကျူးရင့်

ချစ်ရှိ ချစ်ခဲ့သည် ချစ်ပြီးသည့်နောက်

အခန်း (၁)

ရွှေရှိနေပေမယ့် ငွေမဖြစ်သေးပါ။ ငွေတွေရှိနေတာကိုလည်း ကိုင်မသုံးနိုင်။ ထိုင်နေတော့ ထရဖို့ ဖြစ်လာ သည် ။ ထသွားလိုက်ပြန်တော့ ပြေးရဖို့ ကြုံလာ၏။ ကိုယ့်အဖြစ်ကိုတွေးမိရင်း လှိုက် မကျေမနပ် ဖြစ်မိသည် ။

စည်းစိမ်ဥစ္စာဆိုတာ စားထိုက်မှ စားရသည် တဲ့ ။ မစားထိုက်လို့ စားခွင့်မရှိတော့ဘူးဆိုရင်လည်း ဝမ်းနည်းစရာမရှိပါ။

ဒါပေမဲ့ စည်းစိမ်ချမ်းသာအားလုံးက သူမရထိုက်နေသည့် အမွေအနှစ်အစစ်အမှန်တွေ ဖြစ်နေ၏။ ကိုယ်က ဒါတွေကို လိုချင်လွန်းလို့ ရအောင်ယူထားတာမဟုတ်ဘဲ ရသင့်သည့် မျိုးဆက်အလိုက် အမှန် အကန် ဆက်ခံ ခံစားရ မည့် သူ....။

သို့ကြောင့် မတော်လောဘနှင့် လိုချင်သူတွေကို မပေးနိုင်ပါ။ တစ်ဦးတည်း ဆက်ခံရတော့မည့် မျိုးဆက်သွေးမို့ နှစ်ဖက်ဘိုးဘွား၏ အမွေတွေက မနည်းမနော။ အားလုံးကို လှိုက်လက်ထပ်တဲ့ နေ့ လွှဲ ပြောင်းပေးမှာ ဖြစ်သည် ။

ဘယ်သူနဲ့ လက်ထပ်မှ ဘာညာ စေ့စပ်ထားခဲ့တာလည်း မရှိပါ။ ဒါပေမဲ့ လှိုက်ရဲ့ အိမ်ထောင်ဖက် ဟာ မျိုးရိုးစာရိတ္တကောင်းမွန်ရမည်။ ဦးစီးဦးဆောင်နိုင်သည့် အရည်အချင်းများ နှင့် ယောကျ်ားကောင်း ဖြစ်ရမည်။

သူမရွေးချယ်ပြီးသည့် ဘဝကြင်ဖော်အား လက်ရှိ အုပ်ထိန်းသူများ နှင့် အမွေကို စောင့်ရှောက် ပေးကြသော အကျိုးတော်ဆောင်များက ဝေဖန်အကြံပေးခွင့်ရှိသည် ။ အကယ်၍ စာချုပ်ပါအချက်များ နှင့် မကိုက်ညီပါက အမွေ၏ တစ်ဝက်ကိုသာ ခံစားစေရမည်။

ကျန်သည့် တစ်ဝက်အား သာသနာရေးဝန်ဆောင်မှု လုပ်ငန်းဌာနများအား ပေးလှူရမည်။ ထို အချက် အားလုံးကို ရှေ့နေကြီးကပဲ သေချာဖတ်ပြခဲ့တာဖြစ်သည် ။ ဘကြီးဝမ်းကွဲတော်သည့် ဦးသာရှိန် ကတော့ ကျေနပ်ခဲ့၏။ ပြီးတော့ ပြောသေးသည် ။

“အထူးကောင်းတာက ကလေးရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကို လွတ်လပ်စွာ ရွေးချယ်ခွင့်ပေးထားတာပဲ ကွယ့်၊ စာချုပ်စာတမ်းနဲ့ မဖြစ်မနေ ဆုံးဖြတ်ရမယ့်ကိစ္စမှာ သတ်မှတ်ပြီးသားဖြစ်ခဲ့ရင် ကလေးစိတ်ချမ်း သာချင်မှ ချမ်းသာမယ်” တဲ့ ။

ခုတော့ အိမ်ထောင်ရေးကြောင့် ပဲ လှိုက်မှာ ထိုင်နေလို့ မရ၊ထနေတော့လည်း အငြိမ်မနေနိုင်ဘဲ ပြေးခဲ့ရသည် ။

ပင်တိုင်စံ ထိပ်ထားလေးလို ခေါင်းဖြီးပေးမယ့်သူတွေ ဖိနပ်စီးပေးမယ့်သူတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည် ခစားနေခဲ့ကြသည့် အလယ်မှာ ဘာဆိုဘာမှ မသိဘဲ အပူအပင်ကင်းမဲ့စွာ ကြီးပြင်းခဲ့ရသည့် သူမဟာ မောက်မာတာမဟုတ်ပေမယ့် မာနတော့ကြီး၏။

သူမဖြတ်သန်းခဲ့ရသည် က မြေမခ၊ နေမလောင်သော မြပုခက်နဲ့ ရွှေယပ်တောင်အောက်မှာ ...။

ခု...ထိုင်နေရတော့ အလွန်စုတ်ပြတ်နံ့ချာသည့် စားသောက်ဆိုင်ငယ်လေးတစ်ခု၏ ထောင့်ကျကျ စားပွဲတစ်လုံးမှာ ဖြစ်၏။

ဝေ့ကြည့်လိုက်တော့ ဆိုင်က ကျယ်သာကျယ်ပြီး စားပွဲလေးငါးလုံး လောက်ပဲရှိသည် ။ ဒါတောင် စားပွဲတိုင်းမှာ လူမရှိဘဲ လိုက်နဲ့ ပေါင်းတွက်မှ သုံးလေးယောက်လောက်ပဲရှိမည်ထင်၏။

လူတစ်ယောက်မှ မရှိတဲ့ စားပွဲမှာ ကျတော့ စားသောက်ထားခဲ့သည့် ရေစိုကွက်တွေ မသပ်မရပ် တင်နေသေးသည် ။ ရေနွေးပန်းကန်တို့ ကပက်လက်တချို့၊ မှောက်လျက်တချို့၊ ဓာတ်ဘူးဆိုတာ မှာ ငွဲ့ ချသည့် နှုတ်သီးခေါင်းနေရာမှာ ကြေးအထပ်ထပ်နှင့် အရောင်အဆင်းတောင်မရှိတော့ပေ။

ထို့ပြင် ထောင်ထားသည့် ဘောမှာ တော့ ရနိုင်သည့် စားစရာများ ဟ ခေါင်းစဉ်တပ်ကာ ရေးထည့် ထားလိုက်တာ အမျိုးကိုစုံလို့ ပါပဲ။ မေးကြည့်လိုက်တော့ ဘာမေးမေးခေါင်းခါပြသည် ။ နောက်ဆုံး ပေါက်စီနဲ့ လက်ဖက်ရည်ပဲမှာ လိုက်ရ၏။

လက်ဖက်ရည်ပူတုန်းလေး သောက်လိုက်မယ်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ ကိုင်လိုက်မိသည် ။ လက်ဖက်ရည် ပန်းကန်က အက်ကြောင်းတွေရှိနေလျက် မည်းညစ်နေတော့မသောက်ဖြစ်။ ပေါက်စီကို ကိုင်လိုက်တော့ လည်း အေးစက်ပြီး မာတောင့်တောင့်မို့ မစားချင်တော့ပေ။ ထို့ကြောင့် စားစရာတွေရှေ့မှာ ချလျက်နှင့် လှိုက်ငုတ်တုတ်လေး ဘဝက မတက်နိုင်။

ဘားအံက ထွက်လာကတည်းက ကားကအဆင်မပြေ။ အဆင်ပြေတော့လည်း ကားမစီးနိုင်ဘဲ ဟိုပတ်ရှောင် ဒီဘက်လှည့်ပြေးနှင့် ခရီးတော်တော်များများမှာ လူတွေပြောကြသလို ကိုးခြောက်ကိုးသုံး ပဲ။

ထိုင်နေရင်း ဗိုက်ထဲကဆန္ဒပြလာသည် ။ ဒီကနေထပြီး ဒီထက်ကောင်းမွန်သန့်ရှင်းတဲ့ ဆိုင်ထဲဝင် ဖို့ ကလည်း မဖြစ်နိုင်။ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘဲ ဗိုက်ဆာတာကြီးကို ကမ္ဘဋ္ဌာန်းရှုနေခဲ့ရစဉ် ဆိုင်ထဲကိုလူ တစ်ယော

က် ဝင်လာသည် ။

ဆံပင်ဘုတ်သိုက်က ကွေးကွေးကောက်ကောက်နှင့် အသားလတ်လတ်ပဲဖြစ်သည် ။ အနားကနေ ဖြတ်သွားတော့ မြင့်မားသည့် သူ့အရပ်ကြီးကို မျက်နှာရောက်အောင် မော့မကြည့်နိုင်တော့ဘဲ လှိုက် မျက်နှာပြန်ငုံ့လိုက်၏။ ထိုအချိန်မှာ ပဲဖြစ်သည် ။

"ဘယ်မှာ လဲ ဆရာချိန်"

မေးလိုက်သံက ရင့်သည် ။ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ဖို့ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ သိသာနေသဖြင့် လှိုက်နောက် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဝင်လာသူပဲ ဖြစ်၏။

အပြင်မှာ တစ်ယောက်တည်းထိုင်၍ ဆိုင်သန့်ရှင်းရေးမလုပ်ဘဲ ပျင်းရိပျင်းတွဲရှိနေသော စားပွဲ ထိုး တစ်ယောက်က ကပျာကယာထရပ်လိုက်၏။

"နိဒါန်း"

"ဟုတ်တယ်၊ ဆရာချိန်နဲ့ ငါတွေ့ချင်တယ်"

"ဘာ .. ဘာလုပ်မလို့ လဲ ဆရာ"

"ဖယ်စမ်း"

စားပွဲထိုးက သူနဲ့ ရင်ဘတ်ချင်းထိမတတ် ကပ်လိုက်ပြီး ပြဿနာတစ်စုံတစ်ရာကို တိုးတိုးတိတ် တိတ်နှင့် ပြီးဖို့ ကြိုးစား၏။

သူက စားပွဲထိုး၏ ပခုံးကို ဘေးတိုက်တွန်းထုတ်ပစ်လိုက်၏။ ထိုအခါ စားပွဲထိုးသည် ခွေးခြေခုံ ပုလေးပေါ်သို့ ပုံပျက်ပန်းပျက် လဲကျသွားကာ ဆိုင်ထဲမှာ ရုတ်ရုတ်သဲသဲ အရေးအခင်းတစ်ခုက ချက်ချင်း

ကြီးထ ဖြစ်၏။

စားသောက်နေကြသူ နှစ်ယောက် သုံးယောက် ပြူးပြူးပြဲပြဲ ခေါင်းထောင်လာကြသည် ။ နှစ် ယောက် က ခပ်တည်တည် ထလစ်သွားကြ၏။ စားသောက်ထားတာတွေအတွက် မရှင်းဘဲ အခွင့်အရေး ရတုန်း ထလစ်ကြတာမို့ နောက်က ပြဿနာကို တစ်ချက်မှ ပြန်မကြည့်တော့ပေ။

တစ်ယောက်ကတော့ အခန့်မသင့်လျှင်ထလစ်ဖို့ ခြေလှမ်းပြင်ထားသော်လည်း ပြေးတော့မပြေးပါ။ သို့သော် လက်တစ်ဖက်က ရှပ်အင်္ကျီအိတ်ထဲကို နှိုက်လျက် မျက်လုံးများ ဖြင့် စပ်စု၏။

လှိုက်က ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့တာ မဟုတ်မှန်း သိတော့မှ ဖြစ်နေတဲ့ ဆီ မျက်လုံးပြန် ရောက်သည် ။

“နိဒါန်း …မင်း…”

လဲကျသွားသူက ပြန်ထဖို့ ကြိုးစားနေသည် ။ ဒါပေမဲ့ ခါးနာသွားပုံက မထနိုင်။ နိဒါန်းဆိုသူက ဆိုင် တွင်းသို့ ကူးသော ခန်းဆီးမျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်ကာ ခြေလှမ်းကျဲများ ဖြင့် တိုးသွားသည် ။ ရှေ့လက် တစ်ကမ်းလောက်မှာ ရပ်ပစ်လိုက်၏။

“ဆရာချိန်၊ ခင်ဗျားကို ကျုပ်လာတွေ့တာ၊ ခင်ဗျားထွက်ခဲ့ပါ”

သူ့အသံအေးစက်စက်၏ အဆုံးမှာ ခန်းဆီးစလေးကလှုပ်လှုပ်လွန့်သွား၏ ။ သို့သော် တစ်စုံတစ်ယောက် က ထွက်လာခြင်းမဟုတ်ဘဲ ဘောင်းဘီရှည်အနက်ဝတ်ထားသော ခြေထောက်တစ်ဖက်က တန်းခနဲဆန့် ထွက်လာ၏။

ကန်ချက်က သူ့မျက်နှာကိုကွက်တိ။ လှိုက်ရင်ထဲမှာ လှပ်ခနဲဖြစ်သွားကာ ကိုယ်လုံးလေးပါ နောက် သို့ ယောင်ရမ်းရှောင်လိုက်မိ၏။ နိဒါန်းက

ကိုယ်ကို တစ်ခြမ်းစောင်းပစ်လိုက်ပြီး ခြေထောက်ကို ဖတ်ခနဲ ကိုင်သည် ။

သူကိုင်လိုက်သည့် အရှိန်နှင့် အထဲကလူက ကျန်သည့် ခြေတစ်ဖက်နှင့် မျက်နှာကို နောက်ထပ်ပိတ် ကန်လိုက် ပြန်၏။နိဒါန်းမျက်နှာကို မော့လှန်ပစ်သည် ။ ကန်ချက်လွဲသွားသည် နှင့် တစ်ဖက်လူသည် သူ့လက်ထဲမှာ ခြေလွတ်လက်လွတ်ပါ လာပြီး ဖြစ်၏။ နိဒါန်းခြေထောက်ကောလက်ဝါးစောင်းကော ဆက် တိုက်ပစ်ဝင်သွားသည် ။

"အင့်"

မချိမဆန့်ညည်းသံကြီးနှင့် ထိုသူလွင့်ကျလာတာ ပြန်ထမလာတော့ပေ။.

"ဟား...ဟား...ဟား"

ရယ်သံကြီးက ဩရှရှနှင့် လွှမ်းမိုးနိုင်မှုတွေပါနေသည် ။ ထို့ပြင် ကောက်ကျစ်တတ်သည့် မျက်နှာ ကြီးတစ်ခု ခန်းဆီးနောက်ကွယ်ကနေ ထွက်လာတာမြင်ရ၏။

ထိုသူဟာ ဆရာချိန်ဆိုသူလား။ မျက်နှာပြည့်ပြည့်ကြီးမှာ တစ်ကိုယ်လုံး ရွှေတွေအိနေအောင် ဝတ် ထား၏။ လိုက်ကတော့ စပ်စုခြင်းအလုပ်မှာ နစ်မြော၊နေပြီမို့ နောက်ကလူတစ်ယောက် ထလစ်သွား ပြန် သည့် အဖြစ်ကို မသိလိုက်တော့ပါ။

ဆိုင်ထဲမှာ စားသောက်သူအဖြစ်ကျန်ရစ်ခဲ့တာ သူမတစ်ယောက်ပဲရှိတော့လျက် သတ်ပုတ်တိုက် ခိုက်ကြတော့ မည့် ယောကျ်ားတို့အလယ်မှာ သူမဘာဖြစ်ကျန်ခဲ့တော့မည်ဆိုတာကိုလည်း မတွေးမိ။

"ဟား..ဟား...ဟားနိဒါန်း..နိဒါန်း၊မင်းတော်တော်မိုက်တဲ့ ကောင်ပဲ

ကွ”

“ဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားရဲ့ လိမ္မာတဲ့ နည်းတွေ ပြောပြစမ်းပါဦး”

နိဒါန်းက အတွင်းခံအင်္ကျီမပါဘဲ ဝတ်ထားသည့် ဂျင်းအင်္ကျီ၏ ရင်ဘတ်စနှစ်ဖက်ကို သိမ်းဖယ် ကာ ခါးထောက်သည် ။

လှိုက်နောက်ကနေ နိဒါန်း၏ နောက်ပိုင်းပုံစံက အရပ်မြင့်သလောက် ကိုယ်လုံးကတောင့်သည် ။ ဘယ်နေရာမှ အဆီပိုမရှိသောကိုယ်မှာ ဂျင်းဘောင်းဘီဟောင်းကတော့ အရောင်လွင့်နေပြီဖြစ်သည် ။

သူ၏ တစ်ကိုယ်လုံးကို မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်နေသည့် ဦးချိန်ကတော့ စုန်ချည်ဆန်ချည်ကြည့်ကာ ရယ်မောလို့ မဆုံး…။

ထို့နောက်သူ့ဘေးမှာ ထပ်ရောက်လာသော တပည့်လား၊ သားလား မသိသူ တစ်ယောက်က နိဒါန်း ၏ ဘေးတိုက်လောက်မှာ သွားရပ်လိုက်၏။

“လူမိုက်ဆိုတာ ချို မပါဘူးဆိုတာ ငါအခုသိသွားပြီ၊ မင်းဒီကိုလာကတည်းက ဘယ်လောက် မိုက်တဲ့ ကောင်လဲဆိုတာ ပေါ်နေပြီပဲ နိဒါန်း၊ မင်းကနိဒါန်းဆိုတဲ့ အတိုင်း စပဲစတတ်တာပါ၊ အဆုံး မသတ်နိုင်ပါဘူး၊ ဟုတ်တယ်မို့လား”

“အဆုံးသတ်ဖို့ က ခင်ဗျားဆီက မှန်ကန်တဲ့ အဖြေတစ်ခုရမှ ဖြစ်မယ်၊ ပြောစမ်းပါ၊ ကျုပ်သူငယ် ချင်း ဘယ်မှာ လဲ”

မေးရင်း နိဒါန်းက ရှေ့တက်သည် ။ ဘေးကတစ်ယောက်က လက်မောင်းတစ်ဖက် ဆန့်တန်းပြီး တား၏။ နိဒါန်းက ထိုလက်ကို အောက်ကပင့်၍ ဖတ်ခနဲ ဆုပ်ကိုင်လိုက်လျှင်…

“မလုပ်နဲ့ ”

ဦးချိန်က တင်းမာသည့် လေသံနှင့် တား၏။နိဒါန်းဘာလုပ်တော့မည်ကို သူသိသည် ။ တပည့်ဖြစ်သူ ကို စူးစူးရဲရဲကြည့်၍ အသံတိတ်အပြစ်တင်သည် ။ ပြီးတော့အမိန့်ပေး၏။

နိဒါန်းလက်ကိုလျှော့လိုက်မှ တပည့်ဖြစ်သူက မျက်နှာတင်းတင်းနှင့် နောက်ဆုတ်သွားသည် ။

"ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်သူငယ်ချင်းကို ဘာလုပ်ပစ်လိုက်ကြသလဲ၊ သူဘယ်မှာ လဲ"

"သေပြီ"

"တောက်"

နိဒါန်း မိုက်မိုက်ကန်းကန်း လှုပ်ရှားသည် ။ လျှပ်တစ်ပြက်မို့ ဘယ်သူမှ မလှုပ်ရှားလိုက်နိုင်မီ ဆရာ ချိန်၏ နှာခေါင်းသို့ ကန်ချက်က ထိထိမိမိဝင်သွား၏။

"ဟိတ်ကောင်"

ဘေးကလူလက်ထဲမှာ ဓားရောက်လာတာကိုမြင်မှ လှိုက်ထိတ်လန့်ကာ နေရာမှ ထရပ်လိုက်မိ သည် ။ ဒီလူတွေက စားသောက်ဆိုင်ကို အမည်ခံပြထားပြီး မကောင်းမှုတွေကျူးလွန်ကာ စီးပွားရှာနေ ကြတာ ဖြစ်၏။

သူမအသိဝင်လာချိန်တွင် ခန်းဆီးနောက်ကွယ်မှ လူနှစ်ယောက် ခုန်ထွက်လာပြန်သည် ။ သူတို့ လက်ထဲမှာ လည်း ဓားတွေနဲ့ ပဲဖြစ်သည် ။ နိဒါန်းက လျင်ပါသည် ။

လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်းမှာ ပဲ နှစ်ယောက်လက်ထဲမှ ဓားတွေလွတ်ကျကုန်သည် ။ သို့သော် နောက် တစ်ယောက်မှာ ကျန်သေးသည် ။ ထိုသူက

နိဒါန်းနားကို ဝင်ပူးဖို့ မကြိုးစားတော့ဘဲ နောက်ကနေပစ် ပေါက်ဖို့ ကျ ကျနနချိန်နေ၏။

"နောက်မှာ ... နောက်မှာ ဓား"

လှိုက် ကိုယ့်အဖြစ်ကို မေ့သွား၏။ ပစ်ကွင်းကြီးလိုဖြစ်နေသည့် နိဒါ န်း၏ ကျောပြင်ကြီးကိုကြည့် ကာ အလန့်တကြား အော်လိုက်၏။

နိဒါန်း၏ ကိုယ် ဖျတ်ခနဲလှည့်သည် ။ လက်ထဲမှာ တစ်ခါတည်းပါ လာသည့် လူဆိုး၏ ကိုယ်လုံးကြီး ကို လွှဲပစ်လိုက်၏။

"အင့်"

ဓားကိုင်သည့် လူမှာ ပစ်ခွင့်မရတော့ဘဲ နှစ်ယောက်သား ပစ်တိုက်မိ ကာ လုံးထွေးလဲကျ သွားလေ သည် ။

"ဟော့ ဖမ်း...ဖမ်းထားစမ်း"

သွေးတို့ ဖြင့် နီနေသော မျက်နှာကြီးက လက်ညှိုးထိုးအမိန့်ပေး၏။ လှိုက် ကြည့်လိုက်တော့ ဆရာချိန်ဆိုသည့် လူကြီး၊ လက်ညှိုးထိုးလိုက် တာက သူမကို ဖြစ်၏။

"ဟင်"

စိတ်ထဲမှာ ထိတ်လန့်လျက် နောက်ကို ချာခနဲ လှည့်ပြေးခဲ့သည် ။

"လိုက်... ဟိုမှာ ပြေးပြီ"နောက်ကအော်သံကြီးက ဝမ်းခေါင်းသံကြီး ပါနေ၏။ နိဒါန်းဆိုသည့် လူ ကို ကူညီမိသလိုဖြစ်သွားခဲ့တာက မှန်ပါသ ည် ။ ဒါပေမဲ့ ဒါက ရုတ်တရက် ထိတ်လန့်စိတ်နှင့် အမြင် မတော်တာကို ကယောင်ကတမ်း အော်လိုက်မိတာဖြစ်သည် ။ လှိုက်ကိုဖမ်းပြီး ဘာလု ပ်ကြမလို့ လဲ၊ ပြေး...ပြေးစမ်း....။

လှိုက်ဝတ်ထားတာက ထမီစကတ်နောက်ကွဲ၊ ပေါင်းရင်းနားမှာ တုတ်ကျပ်ကာ ဘယ်လိုမှ ပြေးလို့ မရပေ။ ထို့ပြင် ဂျာကင်အထူကြီး ထပ်ဝတ်ထားရသဖြင့် ကိုယ်ကလေးနေ၏။

"ဟော့ … ရပ်စမ်း"

နောက်ကနေ လှမ်းအော်သည် ။ အော်သံအရ သူမနောက်ကို လိုက်လာကြတာ နှစ်ယောက်သုံး ယောက်လောက် ရှိနိုင်၏။

လှိုက်ကံဆိုးစွာ ဦးတည်ပြေးခဲ့မိသည် ကလည်း လမ်းကြားလမ်းသွယ်လေးထဲမှာ ဖြစ်နေခဲ့ရာ…

"ဟိတ်"

"အမလေး"

နောက်ကလှမ်းဆွဲလိုက်သည် ။ လှိုက် ခလုတ်တိုက်၍ ဟပ်ထိုးလဲသွားသည် နှင့် တိုက်ဆိုင်ကာ ကုတ်အင်္ကျီစ ကိုပဲ ဆွဲမိသွား၏ ။

"ဖယ်နော်…လွှတ်"

"ဒုတ်"

"အား"

နောက်မှာ လှုပ်ရှားမှုတွေကို မြင်လိုက်ရ၏။ နှစ်ယောက်နှင့် နိဒါန်း …။

လှိုက်ကိုဆွဲမိသူက လှိုက်ကိုဆွဲသွား၍ လည်ပင်းနင်သွား၏။ ထိုသူ နောက်ကြောင်းကို လှည့်ကြည့် နေတုန်း လှိုက်က အင်္ကျီကို ချွတ်ပစ်လိုက်သည် ။ ပြီးတော့ လှည့်မကြည့်စတမ်း ပြေးလေသည် ။

ဒီတစ်ခါတော့ မဆိုးပါလား။ နောက်ကလိုက်လာမယ့်သူတွေ မရှိတော့ဘူးထင်သည် ။ ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် ဘယ်ရောက်လို့ ရောက်နေမှန်းလည်း မသိတော့ပေ။ ခြေလှမ်းတွေရပ်ပစ်လိုက်ပြီးနောက် လှည့်ကြည့်မိသည် ။ ဘယ်သူမှ လိုက်မလာတော့တာမြင်မှ နေရာမှာ ပဲ ပစ်စလက်ခတ် ထိုင်ချပစ်လိုက်မိ၏။

"အား...ညောင်းလိုက်တာ"

သေငယ်ဇောနဲ့ ပြေးနေတုန်းက ဘာမှ မဖြစ်ခဲ့ဘဲ နားလိုက်တော့မှ ခေါင်းတွေမူးကာ ခြေထောက် နှစ်ဖက်စလုံး တဆတ်ဆတ်တုန်နေတာကို ဖိဆုပ်ထားလို့ မရ။ ပြီးတော့ ဆူးမပေါက်နိုင်သည့် ရှူးဖိနပ် တောင်မှ စုတ်ပြတ်နေရသည့် အဖြစ်မှာ သူမ၏ ခြေဖမိုးလေးတွေမှာ လည်း မြင်လို့ ပင်မကောင်း .....

"အား"

ဖိနပ်ချွတ်လိုက်တော့ ဖိနပ်နှင့် ထိစပ်ခဲ့သည့် နေရာတွေမှာ သွေးခြည်ဥနေပြီ ဖြစ်၏။ လောလော ဆယ်မှာ ခြေထောက်က သွေးခြေဥသည့် အနာထက် အရေးကြီးတာရှိသည် ။ နင် ဘယ်သွားမလဲ လှိုက်။

ထိုင်လျက်ကြည့်တော့ ပတ်ပတ်လည်မှာ သစ်ပင်တွေချည်း ဖြစ်နေသည် ။ ဘယ်ဘက်ကို သွားရမှာ မှန်းမသိ။ ဟိုလူတွေ ဘယ်လောက်ထိ လိုက်နေဦးမည်မသိသော အဖြစ်မှာ ...

"အမေ့"

နောက်မှာ အရိပ်မြင်လိုက်သည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လှိုက်ပါးစပ်ကို နောက်ကနေ ဖမ်းပိတ်ပစ်လိုက် ခြင်းခံရလေသည် ။

"ငြိမ်ငြိမ်လေးလိုက်ခဲ့"

တစ်ဖက်က လှိုက်ပါးစပ်ကို ဖိပိတ်ထားပြီး တစ်ဖက်ကနေ လက်မောင်းကို ဆွဲထူသဖြင့် မတ်တတ် ရပ်လိုက်ရ၏။ လှိုက်သိသည် ။ ဒါ နိဒါန်းဆိုတဲ့ လူ…။

ပါးစပ်ကိုပိတ်ပြီး ဘာလုပ်တာလဲ။ သူနဲ့ လှိုက်က ရန်သူမှ မဟုတ်တာ၊ လက်ကြမ်းကြီးနှင့် ဖိဆုပ် ခံထားရသည့် ပါးစပ်ကို ဖယ်ချလို့ မရသဖြင့် ဘာမှ လည်း ပြောလို့ မရ။

နောက်ပြန်ဆုတ်လိုက်နေရသဖြင့် သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ နောက်ပြန်လဲပြိုနေရသော အဖြစ်ကို ဒေါသတွေထွက်ကာ သူ့ဗိုက်ကို တံတောင်နှင့် တွတ်မိသည် ။ လက်ကို မရမက ဖြုတ်ချပစ်၏။ ဒါပေမဲ့ လှိုက်ကြိုးစားသမျှ ဘာမှ မအောင်မြင်ဘဲ သူဆွဲခေါ်သွားသည့် အတိုင်း သစ်ပင်ချုံနွယ်တွေထဲ ပါသွားခဲ့ လေသည် ။

*

အခန်း (၂)

"ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲ"

"မသိဘူး"

"တောက်"

နှစ်ယောက်တည်း ပတ်ရှာနေကြသည် ။ ဒီနေရာမှာ ပဲ ဝဲလည်နေကြ၏။

"မင်းက ဒီမှာ ဘာလို့ ကပ်နေတာလဲ၊ ဟိုဘက်ကို သွားရှာ "

"မင်းကကော"

"ပြန်မမေးနဲ့ ၊ မင်း သွားဆိုသွား"

အချင်းချင်း အဝေမညီကြ။

"နိဒါန်းဆိုတဲ့ ကောင်ကို မင်းကဘာမှတ်လို့ လဲ၊ သတ္တိရှိရင် မင်းသွားပါလား"

"သူရ"

"ဘာလဲ"

"ဒီကောင်မလေး လွတ်သွားလို့ မဖြစ်ဘူးဆိုတာ မင်းသိလား"

"ဒီကောင်မလေးလွတ်လို့ မဖြစ်တာက နိဒါန်းလက်ထဲရောက်နေရင်

ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“တောက် မင်း ဒီခွေးသူတောင်းစားကိုပဲ ထည့်ထည့်ပြောနေ”

“ဒီခွေးသူတောင်းစားကြောင့် ငါတို့ ကောင်တွေ ဘယ်ကောင်ထနိုင်လို့ လဲ၊ လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့ နေထွန်းရာ၊ မင်းကော တစ်ယောက်တည်း သွားရဲလို့ လား”

“မင်းပါးစပ် ပိတ်ထား”

အသံတွေ ပြန်ငြိမ်သွား၏။ ခြေသံတွေကော ပြောသံတွေကော တဖြည်းဖြည်းပြန် ပျောက်သွား သည် ။ ထိုအခါကျမှ နိဒါန်းက လှိုက်ပါးစပ်ကလေးပေါ် မညှာမတာ ဖိဆုပ်ထားခဲ့သည့် လက်ကို ဖယ် ပေးလိုက်ကာ …

“မင်း ဘယ်သူလဲ”

လှိုက် မဖြေနိုင်။ မွန်းကျပ်သွားခဲ့သည့် ရင်ဘတ်ထဲကို လေရောက်အောင် ပါးစပ်ကို ဖွင့်၍ အသက် ဝဝရှူရသေးသည် ။ နိဒါန်းကိုလည်း မျက်စောင်းထိုးလျက်နှင့် ကြည့်ကာ …

“ကျွန်မ ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် ရှင်မေးဖို့ မလိုပါဘူး၊ ခုလိုဖြစ်ရတာ ရှင့်ကြောင့် ”

နိဒါန်းက ချုံနွယ်အခြောက်တွေပေါ်မှာ ဒူးနှစ်ဖက်ထောင်လျက် ထိုင်ချလိုက်ရင်း လှိုက်မျက်နှာ လေးကို စိုက်ကြည့်သည် ။ ထို့နောက် လှိုက်၏ တစ်ကိုယ်လုံးကို စူးစူးရဲရဲ …

“ရှင် … ရှင်ဘာကြည့်တာလဲ”

ဘယ်လိုမှ မသိချင်ယောင်ဆောင်နေလို့ မရအောင် ရိုင်းစိုင်းသော သူ့

အကြည့်တွေကြောင့် လှိုက် ဒေါသဖြစ်သွား၏။

မေးခွန်းနှင့် အတူ ကိုယ်မှာ ကပ်နေသည့် အသားရောင် စပို့ရှပ်လေး ပေါ်မှာ လက်ပိုက်ထား လိုက်မိ ၏။ သူမ ဘာပြောပြော ဘယ်လိုဖြစ်နေ နေ နိဒါန်းက ဂရုစိုက်ပုံမရှိဘဲ မျက်နှာလေးဆီသို့ အကြည့်တွေ ပြန်ရောက်လာကာ...

"မင်းက ဘဝင်လှိုက်ဆိုတဲ့ တစ်ယောက်လား"

"ဟင် .. ရှင် ...ရှင်သိတယ်"

လှိုက် မျက်ဝန်းလေးတွေပြူးကျယ်သွားတော့ နိဒါန်းက စိတ်ပျက်စွာ ခေါင်းခါ၏။ ပွယောင်းရှုပ်ပွ နေသည့် ဆံပင်တွေကို လက်တစ်ဖက်နှင့် ဖိသပ်ချရင်း မကျေမနပ် ရှုံ့မဲ့နေသည် ။

လှိုက်သည် ဘယ်လိုမှ မယုံနိုင်သည့် အဖြစ်များကြောင့် သူ့ရှေ့မှာ ဒူးထောက်လေးထိုင်ချလိုက်ပြီး မျက်နှာကို လိုက်ငုံ့ကြည့်သည် ။

"ရှင်က လှိုက်ကို ဘယ်လိုသိနေတာလဲ၊ဟင်...ပြောစမ်းပါ "

နိဒါန်းမျက်နှာ ရှေ့တည့်တည့်ပြန်လှည့်လာ၏။ ဒါပေမဲ့ လှိုက်မေးတာကိုတော့ မဖြေပါ။

"မင်းကကော အဲဒီဆိုင်ထဲ ဘာဝင်လုပ်နေတာလဲ"

မေးတာကိုတော့ မဖြေဘဲ ပြန်မေးနေသဖြင့် လှိုက် မကျေမနပ်ဖြစ်သွားသည် ။ မျက်ခုံးထူထူ နှုတ် ခမ်းပြည့်ပြည့်နှင့် မေးရိုးကားသော မျက်နှာကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ကာ ဒီလူဟာ မိုက်ရူးရဲ လျှောက်ရမ်း တတ်တာမျိုး မဟုတ်ဘဲ တကယ်လည်း တော်သည် ။

သူမကိုယ်တိုင်လည်း အခု သူ ကယ်ထုတ်ခဲ့လို့ ပဲ လွတ်ခဲ့ရ၏။

ထို့ကြောင့် ဒေါသဖြစ်မိပေမယ့် ခဏ မျိုသိပ်လိုက်ကာ...

"လှိုက်က ခရီးထွက်လာတာ ၊ အဲဒါ စားသောက်ဆိုင် မဟုတ်ဘူး လား"

ပြောတော့ လှိုက်ကို သူက သူငယ်နှပ်စားတစ်ယောက်ကို ကြည့်သလို အထင်မြင်သေးသည့် မျက် ဝန်းများ နှင့် ။ လှိုက်က သူ့မျက်ဝန်းများကို ဂရုမစိုက်တော့ဘဲ ဆက်ပြောသည် ။

"ကားပေါ်ကဆင်းတော့ တည်းခိုခန်းမေးတာ၊ အဲဒါကိုညွှန်ကြတာ ဒီဘက်မှာ ရှိတယ်ဆိုပြီး လမ်း ညွှန်လိုက်တာပဲ"

နိဒါန်းက နှာခေါင်းတစ်ချက်ရှုံ့ ၍ မျက်နှာလွှဲပစ်လိုက်၏။ သည်းခံစိတ်မွေးနေရင်းကနေ လှိုက် မခံ မရပ်နိုင်ဖြစ်သွားလေသည် ။

"ဒါ လှိုက်ရောက်ဖူးခဲ့တဲ့ နေရာမှ မဟုတ်တာ၊ဘာသိမှာ လဲ၊ ရှင်က လူကို အထင်သေးအမြင်သေး"

"ကြီးစရာမှ မရှိတာ၊ ကြီးစေချင်သေးလား"

နိဒါန်းက ဒူးနှစ်ဖက်ထောင်လျက်ရှိရာမှ တင်ပျဉ်ခွေထိုင်ချလိုက်ကာ လှိုက်မျက်နှာလေးကို ကျကျနနကြည့်၏။

မျက်နှာလေးက ပြည့်ပြည့်သွယ်သွယ်လေးဖြစ်ကာ လှလည်း လှသည် ။ ချစ်စရာကောင်းနေတာ လေးကလည်း ပေါ်လွင်၏။ မျက်ခုံးမျက်လုံးက သိပ်အလှကြီးမဟုတ်ပေမယ့် နှာတံချွန်ချွန်လေးနှင့် နီရဲ သော နှုတ်ခမ်းပါးလေးတွေက အလှဆုံး။

ထို့ပြင် ဖြူဝင်းသော ပါးပြင်လေးနှစ်ဖက်မှာ ပန်းရင့်ရောင် သန်းနေတာလေးကလည်း ပွင့်ဖတ် ကလေးလို နု၏။

“မင်းလို မိန်းကလေးကို ဘယ်လိုမိဘက ဒီခရီးဒီလမ်းကို တစ်ယောက်တည်း လွှတ်လိုက်တာလဲ၊ စဉ်းစားလို့ ကိုမရဘူး၊ အံ့သြစရာပဲ ၊ အပိုမပါဘူး၊တကယ်အံ့သြတာ”

လူကို သေသေချာချာကြည့်ပြီး ထပြောလိုက်ပုံကဘာလဲ၊ လှလို့ ပြောတာလား၊အလို့ ပြောတာလား။

အလို့ ဆိုရင်တော့ လှိုက်လက်မခံနိုင်ပါ။ မသိတာတော့ရှိမှာ ပေါ့။ ဒါကို အတယ်လို့ ပြောစရာလား။ သို့သော် လှိုက် ဘာမှ မပြောရသေးမီ နိဒါန်းကဆက်တိုက်ပြောချလိုက်၏။

“မင်း ဒီကိုရောက်လာမှာ မှန်းသိလို့ အဲဒီရွှေ ချိန်ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က မိကျောင်းလို ပါးစပ်ဖြဲပြီး စောင့် နေတာ၊ အဲဒီအတွက် အင်အားတွေ ဘယ်လောက်သုံးထားသလဲ သိလား”

“ဟင်”

လှိုက်မျက်လုံးလေးပြူးသွားသည် ။ သူမဆိုင်ထဲမှာ တောက်လျှောက်ထိုင်နေခဲ့တာတော့ အေးအေး ဆေးဆေးပါလား။

“ဒီဘက်ကို လမ်းညွှန်လိုက်တဲ့ ဧည့်ကြိုဆိုတာလည်း သူ့လူပဲ၊ဒီလောက်ခေါင်တဲ့ နေရာမှာ တည်းခို ခန်းရှိမလား၊ ဒီလိုပုံစံနဲ့ များ တစ်ယောက်တည်း ခရီးထွက်လာသေးတယ်၊ အဲဒီထဲကို ငါသာ တိုက်တိုက် ဆိုင်ဆိုင်ဝင်မလာရင် ခုလောက်ဆို မင်း…”

သူကစကားကို ရပ်ပစ်လိုက်၏။ လှိုက် အံ့သြပေမယ့် နားလည်သွားပါသည် ။ အန္တရာယ်ဟာ သူမ ထင်ထားတာထက် မြန်ဆန်စွာ စောင့်ကြိုနေခဲ့သည် ပဲ။ ဘဘကြီးက ဘယ်လိုသွားပါ၊ ဘယ်လိုရှောင် ပါနှင့် တတွတ်တွတ်မှာ လိုက်သည် ။ ဒီကိုရောက်တာနှင့် ဘယ်သူလာကြိုမည်၊

အင်္ကျီက ဘာရောင်၊ လူ က ဘယ်ပုံစံအားလုံးကိုလည်း မှာ လိုက်၏။

ဒီရောက်တော့ ဘယ်သူမှ လာမကြိုသဖြင့် လှိုက် ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည် ။ ထိုမှ စ ၍ လွဲခဲ့တာ ဖြစ်သည် ။ ရန်တွေ့မလို့ မျက်လုံးလေးတွေ ဝင်းဝင်းလက်လက်ဖြစ်သွားပြီးမှ မျက်လွှာချကာ ငြိမ်သက်သွားသည့် လှိုက်ကို နိဒါန်းက စောင့်ကြည့်နေလိုက်၏။ သူမ ဘာမှ မပြောဘဲနေတော့မှ ....

"သူတို့ မပြောပေမယ့်ငါခန့်မှန်းကြည့်တာကတော့ မင်းက တော်တော်ချမ်းသာမယ့်ပုံပဲ"

လှိုက် မျက်နှာလေးမော့လာ၏။ ရုတ်တရက် ထိတ်လန့်သွားတာမျိုးဖြစ်ကာ အမှန်ကို ဖြေသင့် မဖြေသင့်၊ နိဒါန်းကို ယုံကြည်ဖို့ ရာခိုင်နှုန်းဖြင့် တိုင်းတာနေခဲ့၏။ နိဒါန်းက လှိုက်မျက်ဝန်းလေးတွေ ကို စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး နားလည်သွားသည် ။ ခေါင်းဆတ်ခနဲ ညိတ်၍ ပြုံးလိုက်၏။

"မင်း မယုံကြည်ထိုက်တဲ့ ထဲမှာ ငါကရှေ့ဆုံးကပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲသိလား"

ပြောပြီး မေးဆတ်ကြည့်၏။ လှိုက် ဘယ်လိုလုပ် သိမှာ လဲ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို လူကောင်းမဟုတ်တဲ့ အကြောင်း ပြောပြနေသူကိုလည်း အံ့သြပါ၏။ နိဒါန်းက နေရောင်ရင့်နေသည့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို နားစွင့် အကဲခတ်လိုက်၏။

ပြီးမှ နေရာမှ ထရပ်လိုက်သည် ။ လှိုက်လည်း ဘာမှန်းမသိလိုက်ဘဲ လိုက်ထမိ၏။ သူခြေနှစ်လှမ်း သုံးလှမ်းခန့် လျှောက်သွားပြီးမှ ရပ်လိုက်တော့ လှိုက်က သူ့ကျောနောက်မှာ ...။

“မင်းကို လာကြိုမယ့်သူ မရှိတော့တာမင်းသိလား”

လှိုက် ရင်တွေ ဒိတ်ခနဲ ဆောင့်ခုန်သွား၏။

“အဲဒီလူကို ငါနဲ့ ကောင်းဆက်ပဲ ဖမ်းပေးခဲ့ရတာ”

“ဘာ”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီလူက ခပ်ပုပုခပ်ဖိုင့်ဖိုင့်ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ လျင်တယ်၊ သူ့ဘေးမ၂၁ဒီဒေသက မျက်နှာ ကြီးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေရှိနေတော့ သူပျောက်သွားတာနဲ့ ငါတို့ ပြဿနာတက်တာပေ့ါ ”

“သူ့ကို ရှင်တို့ သတ်ပစ်လိုက်တာပေ့ါ ဟုတ်လား”

“သတ်ခိုင်းတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ငါတို့ က မသတ်ခဲ့ဘူး၊ သတိလစ်ရုံပဲလုပ်ပြီး ထိုးအပ်ပေးလိုက်တယ်၊ သူတို့ ဘာသာ ဘာလုပ်လုပ်လေ”

“အို သတ်ပစ်မှာ ပေ့ါရှင်”

လှိုက် အသံတုန်တုန်လေးနှင့် ထအော်သည် ။ နိဒါန်းက ချာခနဲ လှည့်ကြည့်ကာ လှိုက်၏ လက် မောင်းလေးတစ်ဖက်ကို ဆောင့်ဆွဲ၏။ ပြီးတော့ ခပ်ဆောင့်ဆောင့်ပြန်လွှတ်ကာ…

“မင်းပါးစပ်တွေကို ခဏပိတ်ထား၊ ငါပြောနေတာတွေကို နားထောင်ပြီး ကိုယ့်အန္တရာယ်ကို ကြည့် ရှောင်ဖို့ ဘဲ စဉ်းစား၊ ကိုယ့်ဝန် ကိုယ်ထမ်း ကိုယ့်လမ်းကိုယ်လျှောက် ဒါပဲ၊ မင်းကို အခု ငါလိုက်ကယ်ခဲ့ တာက ဆိုင်ထဲမှာ မင်းငါ့ကို ကူညီခဲ့တာရှိလို့ ”

နိဒါန်းက ဆံပင်တစ်ချက်သပ်ပြီး ဘောင်းဘီအိတ်နှစ်ဖက်ထဲ လက်တွေထည့်၏။

“သူတို့ ခိုင်းတာကို လုပ်ပေးလိုက်ဖို့ က အဓိကပဲ၊ အဲဒီလူ သေသေရှ င်ရှင် ငါ့အလုပ် မဟုတ်ဘူး ၊ လူ သတ်ပေးဖို့ လက်ခံခဲ့တာလည်း မဟုတ်ဘူး ”

“ရှင်က ရွှေချိန်ဆိုတဲ့ လူကြီးရဲ့ ဟီးရိုးပေါ့”

“မင်းစော်ကားပြန်ပြီ”

“ကျွန်မ အဲဒီလို မေးသင့်တာပဲ၊ ရှင် သူခိုင်းတာ လုပ်နေတာက ”

“အဲဒါ ငါ့ အကြောင်းနဲ့ ငါ မသိရင် မဝေဖန်နဲ့ ”

“ဝေဖန်မှာ ပဲ သိအောင်ရှင်ပြောပေါ့၊ကျွန်မက မဆိုင်သလိုနေရမယ့် လူလား၊ ကျွန်မကို လာကြို မယ့်လူက ကျွန်မဦးလေးဝမ်းကွဲရှင့်”

လက်ညှိုးထိုးပြောနေသည့် လက်ညှိုးလေး တုန်ခါလာသည် ။ မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်တွေ ပြိုကျ လုလု ကျပ်သိပ်လာတော့ မျက်ခမ်းစပ်လေးတွေ ရဲတက်လာကာ သနားစဖွယ်လေးဖြစ်သွား၏။

နိုဒါန်း မျက်ခုံးနှစ်ဖက်တွန့်ကုပ်နေရာမှ အနည်းငယ်ပြေကျသွား၏။ နောက်ထပ် ဆံပင်တွေကို သပ်ချနေရင်း သူတို့ နှစ်ယောက် လျှောဆင်းခဲ့သည့် ချိုင့်ဝှမ်းနဲ့ တူသော မြေသားနှုတ်ခမ်းတို့ ကို ခြေ ထောက်နှင့် လှမ်းထောက် လိုက်၏။ ထိုခြေထောက်တစ်ဖက်ကို သတိထားကြည့်တော့ စီးထားသည့် ကင်းဘတ်ရှူးကလည်း အကောင်းစား လူက စုတ်စုတ်ပေမယ့် ဖိနပ်ကလူနဲ့ မတန်။

သူက လှည့်မကြည့်ဘဲ ဆက်ပြောနေသည် ။

“ငါနဲ့ ငါ့သူငယ်ချင်းကောင်းဆက်က လူကောင်းတွေတော့ မဟုတ်ဘူး ၊ မိဘမဲ့အလုပ် လက်မဲ့ဆို တော့ အင်း… ကလေကချေပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ဦးရွှေချိန်နဲ့ ဘာမှ မပတ်သက်ဘူး၊ ဟိုဘက်နိုင်ငံကိုကူးမလို့

ထွက်လာကြတာ၊ ခေါင်းဆောင်တဲ့ လူက လိမ်ပြီး ဒီရောက်မှ ဒုက္ခရောက်တော့ ဦးရွှေချိန်က ကူညီခဲ့တယ်၊ အဲဒီတုန်းကတော့ အဲဒီလူအကြောင်း မသိသေးဘူး၊ တကယ်တော့ ဒီလူတွေက လူ၊ပစ္စည်း ဘာမဆို မကောင်းတာ အကုန်လုပ်ကြတယ်၊ မင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာမှ မခိုင်းခင် အချိန်မှာ ပဲ ငါတို့ ကို သူက လူယုံ တွေဖြစ်အောင် ပေါင်းထားနိုင်ခဲ့တာ”

နိဒါန်းက စကားပြောရင်း ဒီဘက်လှည့်လာ၏။ လိုက်က နောက်မှာ ထပ်ကွဲသွားသည့် စကတ်စ ကို နောက်ပြန်ဆွဲကြည့်လိုက်တုန်းဖြစ်ကာ သူလှည့်လာမှ ကမန်းကတန်း ပြန်ချ၏။ ရှက်စိတ်နှင့် မျက်နှာမထားတတ် ဖြစ်သွားပြီး နောက်ကို ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်မိ၏။

ဆံပင်တွေကို ကယောင်ကတမ်း ဖွပစ်လိုက်ပြီးမှ ပြန်သပ်ချသည် ။ နိဒါန်းက မျက်နှာ ပြန်လွှဲလိုက် ၍ ….

“သူတို့ ကို တစ်စုံတစ်ယောက်က ဆက်သွယ်ချက်နဲ့ ခိုင်းတာ သေချာတယ်၊ မင်းကိုဖမ်းဖို့ တကယ့် လူက သူ မဟုတ်ဘူး ၊မင်းကို ဖမ်းချုပ်ထားပြီး သူက ငွေနဲ့ လဲယူမှာ ”

သူက စကားခဏရပ်ပြီး ပြန့်လှည့်လာပြန်သည် ။ သို့သော် မျက်နှာဒီဘက်မရောက်မီ ခပ်စောင်း စောင်းနှင့် ရပ်တန့်သွားကာ …

“မင်းကိုလာရွေးယူမယ့်လူက ဘယ်လောက်ပေးမှာ လဲ၊ မင်းသိလား ”

“မသိချင်ပါဘူး၊ အဲဒီထဲက ရှင်က ဘယ်လောက်ရမှာ လဲ၊ အဲဒါပဲပြော”

“မင်းနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အပေးအယူထဲမှာ ငါတို့ နှစ်ယောက် မပါဘူး၊

မင်းရဲ့ ဦးလေးဝမ်းကွဲဆိုတဲ့ လူကို ရှင်းခိုင်းတဲ့ အထိ မင်းကိစ္စတွေကို မသိဘူး၊ သိခဲ့တာလည်း သူတို့ ပြောလို့ မဟုတ်ဘူး ၊ ကိုယ့်နည်း ကိုယ်ဟန်နဲ့ သိတာပဲ၊ သူတို့ ကပဲခိုင်းပြီး သူတို့ ချောက်ချလို့ ငါတို့ ရှောင်တိမ်းနေခဲ့ရတယ်၊ မင်းတို့ ကိစ္စတွေ ကို အားလုံးသိခဲ့တာက ကောင်းဆက်၊ အဲဒီကောင်က ဒီလူကြီးအကြောင်းတွေ သက်ဆိုင်ရာမှာ ဖော်မယ် ဘာညာနဲ့ ရှုးရှူးရှားရှားထဖြစ်ခဲ့လို့ အခု သူ့ကို"

နိဒါန်း အံကြိတ်လိုက်တာကို လှိုက်မြင်သည် ။ စားသောက်ဆိုင်ထဲမှာ လည်း သူဒါကိုပဲမေးခဲ့တာ ကြားပြီးသား...

" သတ်ပစ်လိုက်ကြပြီလေ၊ သိပ်ယုတ်မာတဲ့ လူတွေ၊ ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ သူတို့ ကမ္ဘာနဲ့ သူတို့ တော့ ထင်ရာစိုင်းနေကြတာပဲ၊ မင်းရဲ့ ဦးလေးဆုံးရသလို ငါလည်း ငါ့ရဲ့ သူငယ်ချင်းကောင်းတစ်ယောက်ဆုံးခဲ့ ရတယ်၊ဒါပေမဲ့မင်းဇာတ်လမ်းကို ငါမသိဘူး၊ ငါကတော့ကောင်းဆက်အတွက်ဒီတိုင်းငြိမ်ခံနေမှာ မဟုတ် ဘူး၊ အတူတူ ထွက်ခဲ့ကြကတည်းက သေအတူ ရှင်အတူဆုံးဖြတ်ပြီး ထွက်ခဲ့တာ၊ အခု သူသေသွားပြီ၊ ငါ့အတွက်က ဘာမှ မထူးတော့ဘူး"

နိဒါန်းက လှိုက်ရှိနေသည့် ဘက်ကို ငဲ့စောင်းကြည့်ကာ...

"မင်း ဘယ်ကိုသွားမှာ လဲ"

"မဲဆောက်"

နိဒါန်းက တည့်တည့်လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး မျက်မှောင်ကုတ်နေ၏။ ပြီးမှ ...

"မဲဆောက်ကို ဟုတ်လား"

ထပ်မေး၏။ လှိုက်ကခေါင်းညိတ်သည် ။

"ဟုတ်တယ်၊ လှိုက်နောက်ပြန်ဆုတ်လည်း အန္တရာယ်ရှိနေတာပဲ"

"ရှေ့မှာ ကော မရှိတော့ဘူး ထင်နေလို့ လား"

လှိုက်က ဒေါသဖြစ်လျှင် ကျွန်မ၊ စိတ်ဆိုးပြေသွားလျှင် လှိုက် ဖြစ်သွားပြန်သည် ။ သူမက နိဒါန်း မျက်နှာကို တောင်းပန်သလို ကြည့်လိုက်ပြီး…

"ရှင် လှိုက်ကို ဟိုရောက်အောင် ပို့ပေးပါလားဟင်၊ လှိုက်က ရှင့်ကို "

"လုံးဝ မပို့နိုင်ဘူး"

နိဒါန်းမျက်နှာက တွေ့စကအတိုင်း တင်းတင်းမာမာ ပြန်ဖြစ်သွား၏ ။ ဘယ်လောက်ဖိချုပ်ချုပ် ရှုပ်နေ မြဲပွနေမြဲဖြစ်သည့် ဆံပင်ဘုတ်သိုက်ကို လက်နှစ်ဖက်လုံးနှင့် သပ်ချ၍ လက်ကို ဖြုတ်မချဘဲ လည်ပင်း မှာ ပဲ ကပ်ထားရင်း…

" မင်းချမ်းသာပေမယ့် မင်းပြောလာမယ့် အပေးအယူကို ငါစိတ်မဝင်စားဘူး လှိုက်၊ ငါက ကလေကချေတော့ ကလေကချေပဲ၊ ဒါပေမဲ့ နည်းနည်းအဆင့်မြင့်တဲ့ ကလေကချေ၊ ငွေမြင်တိုင်း ခေါင်းညိတ်ခေါင်းခါ မလုပ်တတ်ဘူး"

"ရှင်တို့ ဟိုဘက်နိုင်ငံကို ကူးပြီး အလုပ်လုပ်ချင်ကြတာလည်း ငွေကြောင့် ပဲမို့လား၊ ရှင့်ကို လှိုက် က ငွေပေးပြီး လူသတ်ခိုင်းမှာ လည်း မဟုတ်ဘူး ၊ လှိုက် တကယ် ဒုက္ခရောက်နေတဲ့ သူပါ၊ ရှင့်လိုပဲ လှိုက် မှာ မိဘမရှိတော့ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဦးလေးဝမ်းကွဲရှိသေးတယ်၊ သူစောင့်ရှောက်ပေမယ့် လှိုက်အတွက် မလုံခြုံနိုင် လို့ ခုလိုတွေ ဖြစ်ခဲ့တာပါ၊ လှိုက်အကြောင်း ရှင့်ကို…"

"နေဦး"

နိဒါန်းက လည်ပင်းနှင့် ဆံပင် ဖိကပ်ကိုင်ထားခဲ့သည့် လက်နှစ်ဖက်ကို ဖြုတ်၍ ဘောင်းဘီအိတ် ထဲထည့်သည် ။

“မင်းမှာ လည်း ပြဿနာရှိသလို ငါ့မှာ ရှိနေတဲ့ အကြောင်း ငါပြောပြီးပြီး၊ စိတ်တော့မကောင်းပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ခုချိန်မှာ ကောင်းဆက်အတွက်ပဲ ငါ့ခေါင်းထဲမှာ ရှိတယ်။”

“ကောင်းဆက်အတွက် ရှင်က ဘာလုပ်မှာ လဲ၊ ကလဲ့စားချေပြီး အဲဒီ တစ်ဖွဲ့လုံးကို လိုက်သတ်မှာ လား၊ လူသတ်ရင် သတ်တဲ့ အပြစ်သူခံရမှာပဲ၊ ဥပဒေဆိုတာ ရှိတယ်”

လှိုက် ပြောတော့ သူက သရော်လှောင်ပြောင်သလို ရယ်လိုက်၏။

“မင်း အခု ပြေးနေရတာကျတော့ကော”

“လှိုက်က”

စကားဆက်မလို့ ဟာ ဆိုင်ကယ်သံတွေ နားထဲဝင်လာသဖြင့် စကားလည်း ရပ်သွားသည် ။ လှိုက် မျက်လုံးလေးတွေ ကြောက်လန့်ခြင်းများကြောင့် ဝိုင်းဝိုင်းလည်သွား၏။

“ဝပ်နေ”

ပြောလည်း ပြောသည် ။နိဒါန်းက ကြောင်ငေးနေသည့် လှိုက်လက်မောင်းလေးကို ဖိဆွဲချလိုက်၏။

ထို့နောက် ပုံခနဲ ခွေကျလာသော ကိုယ်လုံးလေးကို သိမ်းပွေ့ထားလိုက်ကာ အနည်းငယ်စောက် သည့် ကမ်းပါးစပ်မှာ ကပ်ဝပ်နေလိုက်သည် ။ ဆိုင်ကယ်ကနှစ်စီး။ ဝေါခနဲ ဖြတ်သွားကြပြီး အသံကွယ် ပျောက်လု အကွာအဝေးကျမှ နောက်ပြန်လှည့်လာကြသည် ။

"လာ မြန်မြန်ထ"

ဆိုင်ကယ်တွေ ပြန်လှည့် လာပြီမှန်းသိကာ နိဒါန်းက ဖျတ်ခနဲ ထရပ်ပြီး လိုက်ကိုဆွဲထူလိုက်၏။ လိုက်ထရပ်လိုက်သော်လည်း ဆိုင်ကယ်သံတွေက နီးကပ် လာပြီမို့ နိဒါန်းက အောက်ဖက်က လျှိုထဲကို ခုန်ချလိုက်သည် ။

ပြီးတော့ လိုက်လက်ဖျားလေးကို မိမိလှမ်းကိုင်ပြီး ဆွဲချလိုက်၏။ လိုက် ပြုတ်ကျလာတော့ သူပဲ ဆီးပွေ့လိုက်သည် ။ သို့သော် အရှိန်ကြောင့် သူလည်း ယိမ်းယိုင်သွားကာ နှစ်ယောက်ဖက်လျက်သားနှင့် အနိမ့်ပိုင်းထဲသို့ လျှောဆင်းသွားလေသည် ။

"အ"

သစ်ပင်တစ်ပင်၏ ခြေရင်းမှာ နိဒါန်းက ကျောဖြင့်ကပ်ကျ၏။ အတော်ကြီးအောင့်တက်နာကျင် သွားသဖြင့် သူ ရှုံ့မဲ့တွန့်လိမ်သွားသည် ။ ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ လိုက်က သတိလစ်မေ့မြော လျက်...။

ကောင်းတယ်။ အဲ့ဒါ ဂရုမစိုက်ချင်ဦး။ နိဒါန်း ပင်စည်မှာ ပဲ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ကြီး မှီချလိုက် တော့ သူ့ပေါင်ပေါ်မှာ လိုက်က ပက်လက်ကလေး...။

*

အခန်း (၃)

"နိဒါန်း ဖြစ်ပါ့မလားဟင်"

"ဖြစ်တယ်၊ ကျီးကန်းတောင်းမှောက် လျှောက်ကြည့်မနေနဲ့ "

ပြောမယ့်သာ ပြောရသည် ။ လှိုက်ကို နောက်လှည့်ပြန်ကြည့်ပြီး လက်ဖဝါးလေးကို လှမ်းဆွဲထား လိုက်မိ၏။ ထင်သည့် အတိုင်း လှိုက်၏ လက်ဖဝါးလေးက အေးစက်စေးထန်းလျက်။ ကော့ကရိတ်မှာ လမ်းမ လမ်းသွယ်ကြီးများ နှင့် မြို့ပြငယ်လေးတစ်ခုလိုပဲ စည်ကားနေ၏။

မြင်မြင်သမျှလူတိုင်းဟာ စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်တော့သိပ်မရှိပေ။ ခရီးသွားများ ပဲဖြစ်ပုံရှိကာ တခြား လူတွေကလည်း ကုန်သည် ပွဲစားများ နှင့် တူသည် ။ နှစ်ယောက်စကားပြောမိကြတော့ နိဒါန်းကပဲ ဆုံးဖြတ် ၏။

"မင်းလည်း ပြစ်မှုကျူးလွန်ခဲ့တာမရှိဘူး၊ ငါလည်း ဝရမ်းပြေး မဟုတ်ဘူး ၊ အမှောင်ထဲကလူကို အလင်းထဲကနေ တွေးကြောက်နေဖို့ မလိုပါဘူး၊ သွားမယ်၊ ဒီည ကားတန်းရှိတယ်"

"ကားတန်းကို မှီမှ ဖြစ်မှာ ၊မဟုတ်ရင် မင်း ဒီမှာ ညထပ်အိပ်ရမယ်"

ထိုအဖြစ်ကြောင့် ပဲ အရဲစွန့်ထွက်ခဲ့ရသည် ။ ကိုယ့်ကို လိုချင် ဖမ်းချင်နေကြသူတွေရှိမှန်းသိတော့ မကြောက်ပါဘူးလို့ စိတ်ကိုဘယ်လိုမှ တင်းထားလို့ မရဘဲ ဖြစ်နေ၏။

သုံးပေသာသာလောက်သာရှိသော ရှူးကော့စ်တစ်လုံးနှင့် ခေတ်ရတ

နာရွှေဆိုင်ကြီးဟု ခံ့ခံ့ညားညား ဆိုင်းဘုတ်တပ်ထားသည့် မကျယ်လှသော ရွှေဆိုင်ထဲကို နိဒါန်းက ဦးဆောင်ဝင်၏။

အစက သူဘာလုပ်ဖို့ လုပ်မှန်းမသိပါ။ ဆိုင်ထဲရောက်မှ ဘယ်လက်သူကြွယ်မှာ မောင်းကွင်းလက် စွပ်လေးတစ်ကွင်း ဝတ်ထားတာကို လှိုက်သတိထားလိုက်မိသည် ။ ဆိုင်ရှေ့မှာ ပဲ သူချွတ်ရောင်းလိုက်၏။ အချိန်ဘယ်လောက် လဲတော့ မသိပါ။ ရသည့် ငွေက လေးသောင်းရှစ်ထောင် ။

"လာ တစ်ခုခုသွားစားရအောင်၊ ပြေးရလွှားရနဲ့ ဗိုက်ကဆာပြီ"

သူပဲ ဦးဆောင်ကာ လူစည်ကားသည့် ကြားထဲက တရုတ်စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို ဝင်ထိုင်ကြ သည် ။ ကြော်နံ့ လှော်နံ့တွေနှင့် ဗိုက်ကတကယ်ဆာလာတာဖြစ်ကာ လှိုက် ကြောက်စိတ်တွေတောင် တစ် ဝက်လောက် ပျောက်သွား၏။

"လေးသောင်းရှစ်ထောင်တဲ့ ၊ ရယ်ရတယ်နော်"

ရယ်ရတယ်ဆိုပေမယ့် သူ့မျက်နှာက မဲ့နေပါသည် ။ ရွှေဆိုင်က ပေးလိုက်တဲ့ အတိုင်း ပိုက်ဆံအထပ် လိုက်ကို စားပွဲပေါ်မှာ ဒီအတိုင်းချထားလိုက်ပြီး စားစရာလှမ်းမှာ ၏။

"မင်း ဘာစားမလဲ"ဘာညာမမေးပါ။ ခေါက်ဆွဲကြော်နှစ်ပွဲနဲ့ သစ်သီးဖျော်ရည် နှစ်ခွက်မှာ ပြီး သူ့ အင်္ကျီအိတ်ထဲကို နှိုက်၏။ထွက်လာတော့ ခါးကျိုးနေပြီဖြစ်သည့် စီးကရက်လေးတစ်လိပ်။

သူက မျက်မှောင်ကုတ်ကုတ်နှင့် ကြည့်ကာ ခါးကျိုးနေတာကို သေချာပြန်ဆက်နေ၏။ ဆိုင်ထဲမှာ လူတွေက အများကြီး။ ဒီလူ ရှက်လည်း မရှက်ဘူး။

လှိုက်က ဘေးကို ဝေ့ကြည့်၏။ နိဒါန်းနှင့် မျက်စောင်းထိုးစားပွဲက မြန်မာရုပ်ပျောက်အောင် ပြင် ဆင်ထားသော မိန်းကလေးနှစ်ယောက်က အချင်းချင်းလက်တို့ သည် ။ ပြီးတော့ နိဒါန်းကို ကြည့်ပြီး ရယ်ကြ၏။

"ဒီမှာ "

လှိုက်က ခပ်ကြိတ်ကြိတ်ခေါ်တော့ နိဒါန်းက မထူးဘဲ မျက်လွှာပင့်ကြည့်သည် ။ စီးကရက်က တောင့်တောင့်ရောင့်ရောင့်မရှိပေမယ့် ဆက်တော့ဆက်သွားပြီ ဖြစ်၏။

"စီးကရက်သောက်ချင်တာပဲ မှာ လိုက်ပါလား၊ အကျိုးကြီးကို ပြန်ဆက်နေတာ ရှင်မရှက်ဘူး လားဟင်၊ သူများ တွေ ရယ်ကုန်ပြီ"

"ဘာဖြစ်လို့ ရှက်ရမှာ လဲ၊ ဒီမှာ စားသောက်စရိတ် ဘယ်လောက်ကြီးသလဲ မင်းသိလား၊ မလိုအပ် ဘဲ ဘာမှ အကုန်မခံနိုင်ဘူး၊ ဒီမှာ ဘဝင်လှိုက်"

သူကစကားဖြတ်၍ လှိုက်နာမည်ကို အတုံးလိုက် အတစ်လိုက်ခေါ်သည် ။

"ဘာလဲ"

လှိုက်ကလည်း ခပ်ဆတ်ဆတ်ပြန်ထူး၏။ နိဒါန်းက သူ့ရှေ့က ပိုက်ဆံအထပ်လေးကို လှိုက်ရှေ့ထိ တိုးပေးလိုက်ကာ...

"အဲ့ဒီငွေ မင်းယူလိုက်၊ ခုကနေစပြီး ကုန်ကျစရိတ်အားလုံး မင်းပဲခံရမှာ ၊ ငါက မင်းကို အရည် မရအဖတ်မရ ကူညီရမယ့်သူ၊ ငွေထပ်မစိုက်နိုင်ဘူး"

လှိုက်က အံ့သြသလိုလေးဖြစ်သွားပြီးမှ ပြုံးလိုက်၏။ ပြီးတော့ အသံလေးထွက်အောင်ရယ်ကာ...

"ပြန်ပေးမှာ ပါ နိဒါန်းရယ်၊ လေးသောင်းရှစ်ထောင်လေးကို ဖြစ်နေလိုက်တာ၊ ရှင် အရည်နဲ့ အဖတ်နဲ့ ကူညီရကျိုးနပ်အောင် လှိုက်က ဒီထက်ပိုပေးဖို့ ..."

"မလိုဘူး၊ လေးသောင်းရှစ်ထောင်ပဲ၊ တစ်ပြားမှ ပိုဖို့ မလိုဘူး၊ မင်းဘေးမှာ ငါရှိနေပေးတာက မလွှဲရှောင်သာလို့ ၊ မင်း ငွေပေးငှားထားတဲ့ ဟီးရိုး မဟုတ်ဘူး "

"လှိုက်က ရှင့်ကို အဲဒီသဘောနဲ့ ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ရှင် လှိုက်ကို ကူညီခဲ့တာတွေလည်း ရှိနေ တာပဲ၊ နောက်ဆက်ပြီး ကူညီဖို့ တွေကော၊ အဲဒါတွေကို ကျေးဇူးမတင်ရတော့ဘူးလား"

ဘယ်လိုပြောပြော သူက လက်မခံပါ။

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူများ ပေးတာယူပြီး အားနာပါးနာတွေ မလိုက်လျောနိုင်ဘူး၊ မင်း ငါ့ကို ယုံကြည် တယ်ဆိုရင် ဒီလမ်းခရီးမှာ ငါ့စကားကိုနားထောင်ရမယ်၊ ငါက မလုပ်နဲ့ ဆိုရင် ရှေ့တစ်လှမ်းမှ မတိုးရဘူး၊ လိုချင်တာ အဲဒါ"

လှိုက်က သူ့ကို နှုတ်ခမ်းလေးစေ့ပြီး သေချာစိုက်ကြည့်၏။ ပါးရိုးလေးနားမှာ တစ်ထပ် မေးရိုး အောက်နားမှာ တစ်ထပ်နှင့် အရှည်ဆုံးက ပခုံးအောက်သာသာ ရှိနေသော စတက်ဆံပင်လေးတွေကို ကျကျနနသပ်တင်နေရင်းနှင့် စိုက်ကြည့်နေဆဲ မျက်ဝန်းလေးတွေက ခပ်ချဉ်ချဉ်အကြည့်မျိုး၊ နိဒါန်းက ဂရုမစိုက်စွာ ပြန်စိုက်ကြည့်၍ ...

"ဘာပြောချင်လဲ ပြော"

"ရှင်က တော်တော်အမိန့်ပေးဝါသနာပါတာပဲ၊ အဟွန်းကလေကချေဆိုတာ မယုံနိုင်စရာပဲနော်"

လှိုက် မကျေနပ်တာလည်း မဟုတ်ဘဲ ပြောရဆိုရ လက်ပေါက်ကပ် လွန်းသည့် လူမို့ ပေါ်တင်ဖွဲ၏။ နိဒါန်းက ခေါင်းညိတ်သည် ။

"ဟုတ်တယ်၊ သူငယ်ချင်းအပေါင်းအသင်းတောင်မှ ကိုယ့်ကို ကျောမ ယ့်သူနဲ့ မပေါင်းဘူး၊ တစ်ခု ပဲ ရှိတယ်၊ ငါ့စိတ်က ဒီလူမျိုးကို ပူဇော်ထိုက် တဲ့ လူလို့ သတ်မှတ်ခဲ့ရင် ဒါမှ မဟုတ် သူ့ကြောင့် ကိုယ့် အတွက် လှိုက် လှိုက်လှဲလှဲ ကျေးဇူးတင်တဲ့ စိတ်တွေ ခံစားမိတဲ့ အခါ အဲဒီလိုရှိခဲ့ရင် ကို ယ်ရဲ့ စိတ်ရော ကိုယ်ရော သူ့အတွက်ပဲ"

လှိုက်က မကျေလည်သည့် မျက်နှာလေးနှင့် မဲ့သည် ။

"ဩော် ရှိသေးတယ်"

သူက စီးကရက်မီးညှိပြီးမှ နှုတ်ခမ်းကနေ ပြန်ဖြုတ်လိုက်ကာ ..."

"မင်းအတွက် ဘောင်းဘီနဲ့ အင်္ကျီဝယ်လိုက်ရတဲ့ ငွေက ဒီလက်စွပ်နဲ့ မဆိုင်ဘူး အဲဒါကသက်သက်ထည့်ပေါင်းရမှာ "

"ပေါင်း၊ ပေါင်း၊ လှိုက်အတွက်ကုန်တာကော ရှင့်ရဲ့ ရှပ်အင်္ကျီဝယ် တာကော အားလုံးပေါင်းလိုက် ပါ"

"မလိုပါဘူး"

"လိုပါတယ်၊ ရှင်က ဂျင်းအင်္ကျီရင်ကွဲနဲ့ နေတာပဲ၊ ခရီးသွားရမှာ မို့လို့ ဝယ်ရတာဆိုတော့ ဒီခရီးက လှိုက်အတွက်ခရီးလေ၊ ကုန်ကျစရိတ်ကို လှိုက်ပေးမှာ ပေ့ါ"

ပြောနေရင်း လှိုက်မျက်နှာလေးညှိုးသွားသည် ။

"တကယ်ဆို လှိုက်ထပ်ဝတ်ထားတဲ့ ဂျာကင်သာ ဟိုလူ့လက်ထဲပါမ သွားရင် ရှင့်ပစ္စည်းလေးကို ရောင်းရမှာ မဟုတ်ဘူး "

ထိုအဖြစ်က နိဒါန်းမသိလိုက်သော အဖြစ်တစ်ခုမို့ မျက်လုံးချင်းဆုံသွားကြသည် ။

"အဲ့ဒီဂျာကင်အိတ်တွေထဲမှာ ငွေကော လှိုက်ရဲ့ လက်ဝတ်လက်စားတွေကော ပါသွားတယ်"

"ဘယ်လောက်ဖိုးလောက်ရှိလဲ"

"မသိဘူး၊ ရွှေထည်တွေချည်းပဲဆိုတော့ သိပ်တော့ရှိမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊တစ်ဆယ်သားလောက်ပဲ"

"ဟင်"

တစ်ဆယ်သားဆိုတော့ စီးကရက်ရှိုက်ဖွာနေသည့် နိဒါန်းလည်း နင်သွား၏။ ချောင်းဆိုးမိတော့ မလို ဖြစ်သွားသဖြင့် အတော်ကြီး ထိန်းလိုက်ရသည် ။

တစ်ဆယ်သား လောက်ဆိုတော့ တစ်ကျပ်သားလေးသိန်းပဲ ထားဦး။ သိန်းလေးဆယ်ရှိနေပြီ။ မပြည့်ဘူးပဲ ထားပါ။ သုံးဆယ့်ငါးလေးဆယ်ကြား။ တွက်ကြည့်ပြီး နိဒါန်းက ခေါင်းညိတ်၏။

"အင်း အဲဒီပစ္စည်းတွေ ရွှေချိန်ဆိုတဲ့ ကောင်လက်ထဲ ရောက်သွားရင်တော့ မင်းမလွယ်ဘူး"

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ"

"လောဘတက်သွားပြီပေါ့၊ အခုကသူများ ညွှန်ကြားလို့ လုပ်နေတာ၊ မင်းတန်ဖိုးကြီးမှန်းသိသွား ရင် စဉ်းစားကြည့်"

လှိုက် ထိတ်လန့်စရာတစ်ခု ပိုလာပြန်ပြီ။ စားစရာတွေ ရောက်လာ၏။ နိဒါန်းက အအေးကို အရင် သောက်သည် ။ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့

လှိုက်က ငိုင်နေသဖြင့်ခေါက်ဆွဲကြော်ပန်းကန်ကို လှိုက်မျက်နှာ အောက် ရောက်အောင် ရွှေ့ချပေးလိုက်၏။ လှိုက်က မော့ကြည့်တော့ ...

“”ငိုင်မနေနဲ့ ၊ ဗိုက်ဝအောင်အရင်စားထား၊ နိုင်ငံခြားအက်ရှင်ကား တွေထဲမှာ လို လူတွေကြားထဲ မှာ သေနတ်နဲ့ လိုက်မပစ်ရဲဘူး၊ မင်းဘာ မှ မဖြစ်စေရဘူး၊ ပူမနေနဲ့ ”

“ရှင်ပဲ ပြောပြီးတော့”

သတိထားဖို့ ပဲ ပြောတာ၊ နေပါဦး၊ မင်းက လက်ဝတ်လက်စားတွေ ကို ဝတ်လည်း မဝတ်ရဲဘဲနဲ့ လမ်းခရီးသွားတာများ ပိဿာနဲ့ ချီ သယ်ရ သလား”

လှိုက်က တစ်ခုခုပြောမည်ပြင်ပြီးမှ ပါးစပ်လေးပြန်ပိတ်၍ ဘေးဘီ ကို ဝေ့ကြည့်အကဲခတ်သည် ။ ထို့နောက်မှ လေသံကိုနှိမ့်ချကာ...

“လှိုက်က ဟိုမှာ အကြာကြီးနေရမှာ ဥစ္စာ၊ မယူလို့ ဖြစ်မလား၊ပြီး တော့ သွားလာရင်း လိုအပ်တာ ကော မရှိတော့ဘူးလား၊ နောက်ပြီး ခါးပြတွေဘာတွေတိုက်ခံရရင် ကိုယ့်မှာ ပေးစရာရှိတော့ လူအနာ သက် သာတာပေါ့”

“ဖူး... ဟား...ဟား ... ဟား”

ရယ်ချင်လွန်းသဖြင့်ပါးစပ်ထဲက အအေးကို ကမန်းကတန်းမျိုချတာ တောင် လက်ခုံနဲ့ ကပ်ပစ် လိုက်တာ မြန်လို့ ...

“ဟား...ဟား...ဟား”

“ရှင့်...ရှင့်ပါးစပ်ကြီးက...”

ဘေးစားပွဲက လူတွေအားလုံး စိုက်ကြည့်လာကြတာတောင် နိဒါန်း

က အရယ်မရပ်နိုင်။ လှိုက် မျက်နှာလေးနီရဲလာကာ သူ့ကိုပဲ ထုရိုက်ကုတ်ဖွဲ့ပစ်ချင်တော့သည် ။

"နိဒါန်း ရှင်တော်တော့လေ၊ ဒီလောက်တောင် ဘာရယ်စရာဖြစ်သွားလို့ လဲ"

လှိုက်မျက်နှာလေး အူကြောင်ကျားနှင့် ရှက်နေတာမြင်လေ နိဒါန်းရယ်ချင်နေလေ။ ပြီးတော့ လည်း ဘာကြောင့် ရယ်တယ်ဆိုတာ မပြောဘဲ ခေါင်းပဲခါပြပြီး ရယ်ချင်ပက်ကျိမျက်နှာကြီးနှင့် ခေါက်ဆွဲ စားတော် မူလေသည် ။

နေနှင့် ဦး အဲဒီကိစ္စ။

လှိုက်လည်း မကျေနပ်ပေမယ့် ထပ်မေးနေလျှင် ထပ်ရယ်နေဦးမှာ မို့ အံကြိတ်နေလိုက်ရသည် ။ ရင်ထဲမှာ တော့ သိမ်းထားလိုက်၏။

*